

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/177/2017
Identifikačné číslo spisu: 3815201845
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3815201845.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. K., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v L., K., zastúpenej splnomocnenkyňou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, v mene ktorej koná advokát a prokurista Mgr. Andrej Guba, LL.M., proti žalovanej UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť, so sídlom v Bojniciach, Opatovská cesta 4, IČO: 31 625 657, zastúpenej splnomocnenkyňou smith&smith legal s. r. o., so sídlom v Bratislave, Panenská 24, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Róbert Kováč, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5Cpr/1/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. apríla 2017, sp. zn. 6Copr/1/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou na Okresnom súde Prievidza, (doplnenou na základe výzvy súdu v podaní zo dňa 17. marca 2015) sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 8. decembra 2014 je neplatné a aby uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy za obdobie od 15. decembra 2014 do právoplatnosti rozsudku vo výške jej priemerného mesačného zárobku, t. j. vo výške 1 172,40 € mesačne. Neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru odôvodnila tým, že žalovaná v okamžitom skončení pracovného pomeru nedostatočným spôsobom vymedzila dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru.

2. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. októbra 2016, č. k. 5Cpr/1/2015-306 rozhodol tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni žalovanou dňa 8. 12. 2014 je neplatné a pracovný pomer žalobkyne so žalovanou naďalej trvá. Zároveň uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 25 206,60 € brutto, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu

mzdy zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou zo dňa 8. 12. 2014 vyplýva, že žalovaná s ňou okamžite ukončila pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovných povinností vedúceho zamestnanca uvedených v § 82 písm. b/ a d/ zákona č. 311/2001 Z. z., Zákonníka práce a konania (v súvislosti so zaobchádzaním s podriadenými zamestnancami), ktoré je v rozpore s § 13 Zákonníka práce a ustanoveniami zákona č. 365/2004 Z. z., antidiskriminačného zákona, ktoré spočíva v nevhodnom správaní žalobkyne, popísanom v sťažnosti jej podriadených zamestnankýň zo dňa 17. 10. 2014 a zistenom na základe Analýzy mobbingu a bossingu, vypracovanej PhDr. B., PhD. Na základe vykonaného dokazovania sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, pretože v ňom absentuje presné a nezameniteľné vymedzenie skutku, ktorého sa mala žalobkyňa dopustiť a ktorý bol dôvodom na to, aby s ňou žalovaná okamžite ukončila pracovný pomer.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. apríla 2017, sp. zn. 6Copr/1/2017 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 378 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte „C. s. p.“), potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, a tiež s tým ako súd prvej inštancie vec právne posúdil. Zdôraznil, že zamestnávateľ môže so zamestnancom okamžite ukončiť pracovný pomer len výnimočne, z taxatívne v zákone vymenovaných dôvodov, pričom jedným z takýchto dôvodov je závažné porušenie pracovnej disciplíny (§ 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce). Okamžité skončenie pracovného pomeru je inštitútom výnimočným, preto zákon kladie dôraz na to, aby mal zamestnávateľ na takýto spôsob ukončenia pracovného pomeru so zamestnancom zo zákona vyplývajúci dôvod - nestačí iba podozrenie. V písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť tento dôvod jasne a zreteľne vymedzený a musí byť tiež nesporné, v ktorom konkrétnom konaní zamestnanca tento dôvod spočíva; uplatnený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno dodatočne meniť. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku k jednotlivým odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že ich nepovažuje za opodstatnené, pričom vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že pracovný pomer so žalobkyňou neukončila okamžite z dôvodu sťažnosti podriadených, ale na základe výsledkov Analýzy mobbingu a bossingu, vypracovanej PhDr. B., PhD., zdôraznil, že z okamžitého skončenia pracovného pomeru okrem iného vyplýva, že žalobkyňa sa závažného porušenia pracovnej disciplíny mala dopustiť nevhodným správaním, popísaným v sťažnosti zo dňa 17. 10. 2014. Pokiaľ ide o vyššie uvedenú analýzu uviedol, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že výsledky tejto analýzy samé osebe nemožno považovať za preukázanie závažného porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, pretože táto analýza sa zaoberala len všeobecne sociálnou klímou v pracovnom kolektíve, riadenom žalobkyňou, pričom vychádzala zo subjektívnych pocitov žalobkyni podriadených zamestnankýň, pravdivosť tvrdení ktorých nebola v konaní preukázaná.

4. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. a na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. v dovolaní uviedla, že odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces, pretože na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil) a tiež preto, že dovolaním napadnutý rozsudok riadne neodôvodnil, nakoľko sa nevysporiadal so všetkými jej argumentami uvedenými v odvolaní. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to otázky, či pre preukázanie porušenia povinnosti vedúceho zamestnanca vytvárať priaznivé pracovné podmienky treba preukázať porušenie konkrétnej povinnosti z množiny týchto povinností alebo stačí preukázať len neexistenciu (absenciu) priaznivých pracovných podmienok. Poukázala na to, že z „Analýzy mobbingu a bossingu“ je zrejmé, že žalobkyňa sa dopúšťala voči podriadeným zamestnancom bossingu, čím porušila základnú povinnosť vedúceho zamestnanca v zmysle § 82 Zákonníka práce, ktorý dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru bol v okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený. V uvedenej súvislosti uviedla, že súd prvej inštancie a v nadväznosti na to aj odvolací súd nesprávne právne vyhodnotili vykonané

dokazovanie, keď výsledky vyššie uvedenej analýzy považovali za nedostatočné z toho dôvodu, že z nej nevyplývali konkrétne čiastkové skutky žalobkyne, ktoré vo svojom súhrne viedli k porušeniu jej povinnosti podľa § 82 Zákonníka práce. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dokazovanie vo veci bolo riadne vykonané, súdy oboch inštancií všetky vykonané dôkazy správne vyhodnotili, na základe čoho vec správne právne posúdili, a teda ich rozhodnutia sú zákonné. Rovnako tak aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, (ktorý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil) obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, citácie všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré súdy na daný spor aplikovali a tiež právne závery, ku ktorým na základe vykonaného dokazovania dospeli. Pokiaľ ide o dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. uviedla, že žalovaná v okamžitom skončení pracovného pomeru nedostatočne vymedzila správanie žalobkyne, v ktorom videla závažné porušenie pracovnej disciplíny. Výpovede svedkov, ktorých navrhla vypočuť v konaní pred súdom prvej inštancie, nemôžu suplovať základné obsahové náležitosti, ktoré absentujú v okamžitom skončení pracovného pomeru. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. V predmetnej veci odôvodnila dovolateľka prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že odvolací súd vykonané dôkazy nesprávne a nedostatočným spôsobom vyhodnotil a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepresvedčivé a arbitrárne.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietala, že odvolací súd a) nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a b) svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil.

15. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nesprávne hodnotenie dôkazov samo osebe nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, pretože odvolací súd dokazovanie nezopakoval ani ho nedoplnil, nakoľko považoval skutkové závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil (§ 383 C. s. p.), b) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Pokiaľ ide o dovolateľkou tvrdenú nepresvedčivosť a arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľky o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, nepovažuje za dôvodné. V zmysle zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 a ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (teraz podľa § 420 písm. f/ C. s. p.).

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má dovolací súd za to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad na to, aby bola konštatovaná existencia vady vyplývajúcej z § 420 písm. f/ C. s. p. Z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 393 ods. 2 C. s. p.) možno totiž konštatovať, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovanej k požadovanému určaniu a k uplatnenému nároku na náhradu mzdy, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol, tak ako rozhodol. Dovolateľka preto nedôvodne namietala nepresvedčivosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade dovolateľky), ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým

spôsobom, čo nie je tento prípad. Pre úplnosť dovolací súd ďalej poznamenáva, že pri posudzovaní odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., neposudzuje správnosť právnych záverov v ňom obsiahnutých, pretože k tomuto kroku by mohol pristúpiť len v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.

18. Po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté tzv. zmätočnosťou vadou vyplývajúcou z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pristúpil dovolací súd - vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady lex posterior derogat legi priori prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 - k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených v dovolaní. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne zdôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. Len konkrétne označenie právnej otázky korešpondujúcej s právnym posúdením veci, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V danom prípade dovolateľka v dovolaní vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. namietala, že „súd prvej inštancie a konzekventne aj odvolací súd pochybili, keď nesprávne právne vyhodnotili výsledky Analýzy mobbingu a bossingu ako nedostatočné s odôvodnením, že predmetná analýza nepreukazovala konkrétne čiastkové skutky žalobkyne, ktoré vo svojom súhrne viedli k porušeniu povinnosti podľa § 82 Zákonníka práce.“ Podľa obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu bola otázka jasného, konkrétneho a nezameniteľného vymedzenia dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, (ktorý nie je možné dodatočne meniť), tak ako to vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, napr. z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010, sp. zn. 5 Cdo 95/2009, kde najvyšší súd uvádza: „Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chce účastník prejavíť, t. j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné dodatočne meniť.“ Celkom nepochybne to vyplýva z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v bode 34 a 36. Otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu sa týkala splnenia formálneho predpokladu pre platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplývajúceho z § 70 Zákonníka práce, t. j. že dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Táto otázka, ako už bolo uvedené, je riešená ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu.

20. V predmetnej veci dovolateľka prípustnosť dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. neodôvodnila tou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, keď dovolací dôvod, nesprávne právne posúdenie veci, odôvodnila poukazom na zlý skutkový záver týkajúci sa vyhodnotenia výsledkov Analýzy mobbingu a bossingu, vypracovanej PhDr. B., PhD., ktorý súvisí s hodnotením dôkazov. Pokiaľ v súvislosti s tým namietala riešenie právnej otázky, či porušenie povinnosti vedúceho zamestnanca je dané preukázaním absencie následku splnenia tejto povinnosti, nešlo o otázku formálneho predpokladu platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ale o inú otázku.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

22. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.) teda, aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.